

Câteva idei și relatări de la ocuparea de la Universitatea Babeș-Bolyai

Studentul G

25 aprilie 2013

Cele ce urmează reprezintă o descriere relativă (și dintr-un punct de vedere personal – deci, nu oficial) privind evenimentele de la Cluj din perioada nu demult trecută.

Pentru început, consider necesară prezentarea a câteva din motivele mai generale care au dus, în timp și spațiu, la ocuparea petrecută în interiorul clădirii centrale a Universității Babeș-Bolyai.

Ca întotdeauna, oamenii resimt, în primul rând, o gamă largă de probleme grave la un nivel apropiat de ei, precum la cel de Universitate. Problemele de genul burselor, căminelor, nerespectării autonomiei universitare (Poliția poate intra în clădirile U.B.B.-ului chiar dacă nu au fost chemați de Rector în sine – precum se prezintă în regulamente), corupție la nivel de administrație, probleme cu studenții reprezentanți (mai ales cu studenții senatori), faptul că U.B.B. este centrat pe producția de bani (fiind un mare agent imobiliar) și oameni pentru piața muncii, faptul că studentul este doar un client al Universității, lipsa de spații pentru studenți (de genul „cafenelelor” în facultăți, spații de dezbateri, etc.), modul în care este administrată și organizată Universitatea, faptul că facultățile primesc bani pe baza numărului de studenți și nu pe baza necesităților didactice sau de alt fel, și multe multe altele.

Desigur, există și probleme la nivel local sau național, de genul nerespectării banilor alocați pentru educație și cercetare (3,14% în loc de 6%+1%), legătura dintre Universitate și diferite organe ale statului, sistemul Bologna (care, mai precis, a fost implementat prost, fiind mai degrabă un hibrid), faptul că educația este centrată pe interesele pieței muncii și nu ale studenților, et cetera.

Înainte de ocuparea propriu-zisă au fost două evenimente care au jucat un rol important în coagularea unui grup care să dorească să acționeze.

Primul a fost protestul împotriva decernării titlului de Doctor Honoris Causa lui Gunther Verheugen, oferit nu pentru merite academice, ci pentru merite politice (el fiind un mare lobbyist pentru corporații, deasemenea fiind și cel care a jucat un rol de bază în modul în care România a aderat la Uniunea Europeană), la care a participat și primul ministru Victor Ponta. Ca urmare a acestei acțiuni de protest, a crescut nivelul de supraveghere și pază, cel puțin la nivelul clădirii centrale U.B.B. De asemenea, un număr de studenți care au participat la protest au fost căutați prin cămine de către diverse forțe de ordine spre a fi intimidați.

Ulterior, la fiecare eveniment care a avut loc în clădirea centrală a U.B.B., pe lângă paznici au fost și polițiști și jandarmi iar intrarea în clădire se făcea strict pe baza legitimației de student sau de cadru didactic. A existat chiar situația în care nici pe baza acestor acte să nu se poată intra, decât cu greu (vă imaginați ce frustrați se simțeau profesorii...)

[Desigur, între primul eveniment și cel de-al doilea, a avut loc și protestul doctoranzilor care nu-și mai primiseră bursele POSDRU de câteva luni bune.]

Al doilea eveniment crucial a fost cel cu proiecția filmului „Blokada”, care ar fi trebuit să se întâmple într-o sală din clădirea centrală, dar nu a fost permisă, oamenii care au venit să vizioneze acest documentar fiind dați afară cu forța de către paznici, și ulterior de către poliție, care, ulterior s-au poziționat de ambele părți ale intrării principale (dar, amuzant, nu în afara clădirii, ci înăuntru). Acest fapt a dovedit clar, negru pe alb, că autonomia universității nu este respectată absolutamente deloc și, că o hârtie care permitea ca evenimentul să se desfășoare, fie ea semnată de cineva din rectoratul Universității, poate fi cu ușurință trecută cu vederea și nevăgată în seamă.

Ocuparea propriu-zisă a avut loc în perioada 26 martie – 9 aprilie. Rolul ocupării era acela de a crea un spațiu liber, revendicat de către studenți pentru studenți, unde să se poată discuta diferite probleme ale studenților, pe considerentul că doar noi împreună cu noi putem descoperi problemele și rezolvările la ele, și nu așa numiții reprezentanți ai studenților. Pentru foarte mulți oameni acest lucru era vag, așteptându-se să venim din prima cu o listă de revendicări clare, dar, ce poate fi mai clar decât necesitatea acestor spații? Și, vă rog, să nu ajungem în discursul acela „dar în Vest...”, pentru că acolo e vorba de totalmente altceva (ei au mișcări studentești încă din anii '50-'60, au contextul necesar diverselor tipuri de acțiune). Așa că de undeva trebuie plecat.

Pentru a păstra permanența, se dormea zilnic în amfiteatru. Și nu doar ca să „apărăm” sala (cum a fost nevoie în primele câteva zile ale ocupării), ci și din cauză că, în multe situații, programul necesita să lucrăm până adormeam și să ne trezim ca să începem să lucrăm.

Inițial a fost ocupat amfiteatrul Nicolae Iorga, dar, ulterior, din multiple cauze (care vor fi prezentate un pic mai încolo), ne-am mutat în amfiteatrul Goangă (loc permanent pe durata ocupării), plenarele fiind ținute, de la ora 20, în amfiteatrul Iorga.

În prima perioadă am avut dificultăți în a ne organiza din cauza faptului că nu eram lăsați de către administrație, aceștia venind să se certe cu noi, sau obligând diverși profesori să-și țină cursurile în amfiteatru. În prima zi, o doamnă profesoară care era răcită bocnă, cu febră de 40 de grade, a fost adusă spre a-și ține cursul, văzându-se pe chipul dânzei că nu dorea aceasta. Desigur, printre noi se afla și un pro-rector, care se asigura că este liniște și ordine în sală. Ulterior s-a ajuns chiar în situația în care pro-rectorul și profesorii de la Facultatea de Matematică și și-au „organizat” studenții să semneze o petiție prin care se dorea scoaterea noastră de acolo (și, desigur, unu-doi dintre studenți să fie mai „răi” cu noi). Motivația lor? „Vrem să învățăm!”, „Vrem să facem acest curs!” – chiar dacă activitățile noastre erau fix despre problemele studențești, inclusiv pe faptul că taxele sunt mult prea mari pentru ceea ce se oferă (una dintre studente a motivat necesitatea ei de a învăța pe baza faptului că plătește niște taxe exorbitante spre a primi educația dorită). Discuțiile cu președintele Senatului au reușit să calmeze un pic spiritele, ajungându-se la anumite compromisuri, precum mutarea pentru o zi a cursurilor din Iorga sau mutarea noastră în Goangă.

Ne-am bucurat când mai mulți profesori din U.B.B. au scris o scrisoare de solidarizare, a cărei listă de semnatori era deschisă pentru cadre didactice (și alții), numărul final ajungând la câteva zeci de persoane. A fost frumos să vedem că sunt oameni care înțeleg adevăratul motiv al ocupării. De asemenea, numărul mare de oameni care au vizionat livestream-ul de la plenare a fost de asemenea unul plăcut (în unele zile erau 2000+ oameni care se uitau concomitent), chit că, în anumite situații ne gândeam că era mult mai bine să nu avem așa ceva, pentru că, poate din cauza asta, oamenii vor alege să stea mai bine acasă decât să vină în amfiteatru. Dar, știind că erau și oameni din afara Clujului (și chiar a țării), nu am putut face asta.

Aveam două activități principale, și anume plenarele și atelierelor.

Plenarele aveau loc la ora 8 seara și aveau rolul de a aduna cât mai mulți studenți și cadre didactice spre a se discuta diferite teme considerate ca fiind presante. În urma discuțiilor se creau revendicări acceptate prin consens. De asemenea, tot la plenare se decideau atelierelor din ziua următoare, sau se lua decizii privind diferite acțiuni, precum delegați pentru a vorbi cu jurnaliștii, sau altele de acest gen.

Atelierelor aveau rolul de a fluidiza discuțiile de la plenare. Pe teme precum sistemul Bologna, reprezentativitatea studenților, bugetare participativă în Universitate, etc., acestea puteau oferi anumite concluzii care puteau fi benefice la discuțiile de la ora 20. Au fost ținute fie de către studenți, fie de către diverși profesori.

Desigur, oricine avea o idee privind o activitate, putea veni și să o propună. Spațiul era al tuturor studenților, nu doar a câtorva. Oricine era mai mult decât bine primit. Astfel, în a doua miercuri a fost piesa de teatru Mânia.ro, iar în weekend-uri (și nu numai) erau și seri de filme, precum Piața Universității sau The Network, urmate de discuții pe tema vizionată.

Desigur, cum era de așteptat (și normal să fie), au fost mai multe viziuni și idei în interiorul ocupării, care, în timp și spațiu, au ajutat la solidificarea unor viitoare acțiuni, sau dezbateri. Astfel au început dezbaterile din cadrul Facultății de Sociologie și Asistență Socială, la fel, dorința de sindicalizare a studenților (care, aparent, din cauza Legii Dialogului Social din 2011, este imposibil – un motiv bun de a ne organiza și de revendicat!), de continuare a ocupației sub diferite forme și contexte.

În paralel, cei care am participat la ocupare sau la activitățile din cadrul ocupării am trecut prin diferite momente și procese interesante. Am fost prezenți la modul în care se formează un grup de

afinitate, organic, orizontal, non-ierarhic bazat pe principii de democrație directă/participativă, la faptul doveditor că administrația (și, în general sistemul de conducere din cadrul Universității) este cuprinsă de paranoia (ei ziceau că noi nu suntem studenți, deoarece ne-am organizat mult prea bine, și că aveam organizații în spatele nostru, care ne sponsorizau, sau că noi am venit să distrugem democrația din Universitate cu activitățile noastre care nu permit unor cursuri să se desfășoare normal, etc.).

Pentru ce s-a întâmplat după 9 aprilie ar fi ceva scurt și la obiect: în urma ocupării s-a format un grup stabil de studenți din diferite Facultăți care sunt hotărâți să continue activitățile de informare, organizare, și democratizare a educației și a spațiului universitar.

Desigur, a fost și protestul de solidarizare a studenților de la Facultatea de Sociologie și Asistență Socială cu colegii lor studenți de la (desființata) Facultate de Științe Sociale din Craiova.

Mai degrabă, post-ocuparea e un soi de „to be continued...”

*****

Articole și postări pe tema aceasta: ajunge să scrieți pe Google „occupy ubb” și apar articole atât pro cât și contra privind ocUBB.

Noi, studenții, nu am scris în același ritm de producție în masă ca și mass-media, mai ales că noi nu am relatat, ci am explicat diferite contexte și situații:

1. (ante-ocupare) Griji universitare: <http://epagoge.ro/2013/griji-universitare/>
2. Câteva lămuriri: <http://epagoge.ro/2013/cateva-lamuriri/>
3. (ante-ocupare) Despre organizațiile studentești și auto-organizarea studentească: <http://centruldecultura.wordpress.com/2013/03/16/despre-organizatiile-studentesti-si-auto-organizarea-studenteasca/>
4. Despre contexte și necesitatea acestora. Contextualizarea „stării” din UBB. greculinia-rism.wordpress.com/2013/04/03/despre-contexte-si-necesitatea-acestora-contextualizarea-starii-din-ubb/
5. (post-ocupare) Un foarte scurt ghid de auto-organizare studentească: <http://greculinia-rism.wordpress.com/2013/04/11/un-foarte-scurt-ghid-de-auto-organizare-studenteasca/>
6. (post-ocupare) Protest de solidarizare la Facultatea de Sociologie și Asistență Socială: <http://www.stiridecluj.ro/social/protest-de-solidaritate-la-facultatea-de-sociologie-si-asistenta-sociala-din-ubb-cluj-foto>
7. Minute, notițe, comunicate de presă, articole de solidarizare, etc, se pot găsi pe pagina de Facebook SE POATE Cluj: <https://www.facebook.com/SEPOATECluj2013/notes?ref=ts> sau pe <http://sepoate.net/>
8. Desigur, dacă aveți chef și așa, cu siguranță găsiți pe SE POATE Cluj cam toate articolele apărute pe tema ocupării... <https://www.facebook.com/SEPOATECluj2013>

Biblioteca Anarhistă

Studentul G
Câteva idei și relatări de la ocuparea de la Universitatea Babeș-Bolyai
25 aprilie 2013

ro.theanarchistlibrary.org